

[Peter Duetoft]

per sine varer på det indre marked via børnearbejde? Det vil jeg da gerne have afklaret, for jeg må sige, at det er ikke min holdning, at EU skal lammes fuldstændig i den sammenhæng. Selvfølgelig er man da nødt til fra EU's side at kunne gå ind og sætte regler, der gør, at den frie konkurrence bliver fair og ikke udvikler sig på f.eks. børnearbejdsområdet.

Men jeg vil godt spørge bl.a. fru Charlotte Antonsen: Er det virkelig meningen? Hvis svaret er ja, må jeg sige til formanden, at så kan det godt være, jeg behøver et øjeblik til at diskutere med mine kolleger i regeringspartierne, om det lige netop er denne dagsorden, der skal vedtages; i hvert fald hvis den kan fortolkes sådan.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var dog utroligt, at hr. Peter Duetoft nu kan ophidse sig over en sag, der er så gammel, at de stakkels børn i Portugal ikke har haft tilladelse til at arbejde i hvert fald de sidste 5 år. Der er en portugisisk lov, der forbyder børn under 16 år at tage fast arbejde.

Hr. Peter Duetoft kan være ganske rolig; der er faktisk lovgivning på området. Det er altså ikke derfor, man skal lave et EU-direktiv, som forbyder børnearbejde, og derfor er det direktiv totalt forældet. Jeg synes, det er latterligt, at man overhovedet kan ophidse sig over den slags, og jeg er meget glad for, at vi står uden for den dagsorden.

Gade (SF):

Jeg havde nok i nogen grad forventet, at også denne debat ville afspejle det problem, vi åbenbart har i stigende grad med Venstre her i Danmark. Jeg følte mig næsten hensat til en mellemting mellem en Fremskridtsforsamling og dele af Folkebevægelsen mod EF, da jeg hørte Venstres indlæg.

Det kan man så synes er lidt morsomt, men jeg hæftede mig ved, at et af argumenterne var, at EU ikke skal blande sig i alle detaljer. Det er jeg da helt enig i, men lad os nu se på, hvordan virkeligheden ser ud.

Alle de detaljer, der giver kapitalen fri og giver muligheder for dem, der ejer penge osv., skal reguleres voldsomt i det indre marked. Det er Venstres store drøm, det er fornuftigt, og her skal der altså ske noget. Men når det

kommer dertil, at der skal være nogle muligheder for lønmodtagerne og nogle minimumsregler, skal vi sandelig passe på; så siger man, at EU ikke skal blande sig i alle detaljer, så snart EU bare begynder at interessere sig lidt for den problemstilling. Det er jo sådan, det er. Og egentlig kan man selvfølgelig sige, at fru Charlotte Antonsen ikke skal have utak for, at vi her i dag er ved at kunne se nogle nye skel i debatten om EU, for det tror jeg da nok vi kan.

Om det så er hensigtsmæssigt, at vi stemmer for den samme dagsorden, kan vi jo overveje til næste gang, vi skal diskutere. Det er jo ikke sikkert, det er så hensigtsmæssigt, når Venstre lægger sig i selen for sådanne, for mig at se, afgørende sager for Danmark. Det drivende synspunkt i det nationale kompromis eller »Danmark i Europa« er, at vi skal have høje minimumsregler på arbejdsmarkedsområdet, de skal være stadig stigende, og vi skal have en stærk social dimension. Men her oplever vi, at Venstre jo reelt har vældige problemer med første del af dagsordenen, hvor man understreger nødvendigheden af en social dimension. Det er nok realiteten, og i virkeligheden kunne jeg godt have ønsket, at når det er Venstres synspunkt, havde man sagt: Jamen vi kan ikke stemme for en dagsorden, der så stærkt præciserer behovet for en social dimension.

Jeg skal sige, at for SF's gruppe har indledningsafsnittet selvfølgelig været afgørende for, at vi er medforlagsstillere her. Det er jo vigtigt, at der skal være en stærk social dimension, og der er grundlæggende brug for et stærkt og solidarisk modspil til det indre marked.

Jeg kan huske, at da det indre marked blev vedtaget, var der eufori mange steder; men der gik jo ikke lang tid, inden der kom en diskussion om netop problemerne med det indre marked. Det var heller ikke tilfældigt, at fagbevægelsen, SF og Socialdemokratiet anbefalede et nej i 1986 ud fra den grundsynsvinkel, at netop den sociale dimension ikke var stærk nok, og at miljøet ikke var prioriteret nok. Men i diskussionen efter vedtagelsen kan jeg huske, at selv Mitterrand stod frem og sagde, at det skulle ikke være sådan, at lønmodtagerne stod og kiggede på det europæiske tog, mens det bare susede forbi dem, uden at der var dele af projektet, der handlede om deres interesser og varetagelse af deres tankegang.